

for at kunne leve med Familie. Hovedhensigten med den beskaende Lov maa altsaa, efter min Formening, søges i et dobbelt Hensyn, nemlig deels i Hensynet til Individets Tary og deels i Hensynet til Statens og Communens Tary. Hvad det første angaaer, maa jeg bemærke, at en Secondlieutenant har en aarlig Indtægt af circa 400 Rbd., en Premierlieutenant 500 Rbd. eller lidt derover og en Capitain af anden Classe 900 Rbd. At nu idetmindste de to første Classer ikke med denne Gage ville kunne subsistere med Familie, om den endogsaa er meget ringe, troer jeg ikke, behøver nærmere Udvikling, thi af 400 Rbd. eller 500 Rbd. kan man sandelig ikke leve og opdrage, om det ogsaa var kun eet eller to Børn. Capitainerne af anden Classe have vel 900 Rbd., men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ikke forholder sig, som den ærede Forslagsstiller har anført, at der fordres det samme Tilskud af Capitainer af anden Classe, der ville indgaae Ægtekab, som der fordres af Second- og Premierlieutenanter, thi af disse fordres der 600 Rbd., medens der af Capitainer af anden Classe kun fordres 400 Rbd. Hvad Hensynet til Statens og Communens Tary angaaer, da ligger det noget fjernt, og det indtræder først i Regelen ved Mandens dødelige Afgang, men, naar han saa efterlader en temmelig stor Familie, da vil den Pension, som tilfalder Enken, ikke være tilstrækkelig til Familiens Forsørgelse, og den vil altsaa meget ofte falde Communen til Byrde. Jeg skal endvidere gjøre opmærksom paa, at, naar en yngre Mand, der ikke kan forudsættes at følge det modnere Overlæg, men ofte følger Lidenksaben og letstændigt hengiver sig til Forhold, som han senere ofte maa angre at have indladt sig paa, og saaledes indgaaer Ægtekab, uden at have sikret sig et tilstrækkeligt Underhold, saa bliver Følgen deraf een af to Ting, enten er han en stræbsom ung Mand og søger paa anden Måde at tilveiebringe det fornødne Tilskud; men meget ofte vil han see, at det ikke kan lykkes ham, deels fordi han ikke er Herre over sin Tid og deels af mange andre Grunde, og Følgen bliver da, at hans Sind nedtrykkes og at han mismodig og ugerne gaaet til sin Dont, hvilket vistnok

ikke er heldigt, — eller han er ikke en saadan stræbsom Mand, men af en letstændig Charakter, hvilket desværre ofte er Tilfældet, og da vil han forfalde og tilligemed sin Familie geraade i Armod og Udsæthed, og jeg tør vel antage, at det vil være i Enhvers Erindring, at mange saadanne Tilfælde have fundet Sted. Jeg skal ogsaa bemærke, at i de fleste og i en langt overveiende Deel af de fremmede Lande har man fundet det nødvendigt ved en analog Lovgivning at fastsætte lignende Bestemmelser. Det er vel Tilfældet, at de ikke overalt gaae ud paa Tilskud; saaledes er det naturligt, at man f. Ex. i det mere frie England ikke har forlangt et saadant Tilskud; men man har dog ikke engang der den Frihed, som er forlangt af Forslagsstilleren; thi det er udtrykkeligt paalagt enhver Officeer, førend han indlader sig i Ægtekab, at anmeldte Saadant tilligemed de nærmere detaillerede Omstændigheder, saasom Brudens Navn, den Geistlige, der vier dem o. s. v. I de fleste øvrige Lande, som Frankrig, Preussen og især Hannover, har man været meget streng med Bestemmelserne om Pengetilskudet ved Officerernes Giftermaal. Jeg maa ogsaa gjøre opmærksom paa, hvad Conseqventsen vilde lede til, hvis man vilde frigive Officere for at være undergivne denne Lovbestemmelse; efter min Overbeviisning vilde det nemlig lede til, at man ogsaa maatte frigive Ægtekabstilladelsen for Underclasserne. Men her troer jeg, at det ligger endnu nærmere end i det andet Tilfælde, at Saadant vilde blive Staten og Communen til megen Byrde. Jeg skal opgive approximativt, hvor stort Antallet af disse er; Antallet i disse Classer er 1600, og dersom $\frac{2}{3}$ af disse vilde benytte Tilladelsen til at gifte sig, saa var der 1060 Familier, og, dersom hver Familie fik blot to Børn, saa var det over 2000 Børn, som vilde falde Communen til Byrde, i Særdeleshed ved Udcommanderinger, hvor Staten nødvendigviis maa sørge for Familiernes Efterladte, da man ikke kan gjøre Armeen immobil ved at medtage Koner og Børn. Jeg skal, forinden jeg slutter, tillade mig aldeles kort at gaae det Historiske igjennem i Sagen, men kun opholde mig ved de Lovbestemmelser, der egentlig have nogen Betydning. Den